



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **S. K.**, zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 7. 2020 č. j. KRPA-174840-14/ČJ-2020-000022-ZSV o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2020 č. j. 19 A 19/2020 - 37,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2020 č. j. 19 A 19/2020 - 37 **se ruší**.
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 5. 7. 2020, č. j. KRPA-174840-14/ČJ-2020-000022-ZSV, **se ruší**.
- III. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení **ne p ř i z n á v á**.
- IV. Žalovaná **ne m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši **3 400 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Žalovaná vydala dne 5. 7. 2020 rozhodnutí, jímž žalobce zajistila podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění na dobu 40 dnů ode dne omezení svobody. Žalobce vstoupil na území České republiky v době,

kdy bylo účinné ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 12. 6. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN/KAN (následně zrušeno opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 30. 6. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-13/MIN/KAN), jež s výjimkami zakazovalo vstup na území České republiky pro všechny cizince, kteří neměli ke dni 12. března 2020 na území České republiky přechodný pobyt nad 90 dnů, nebo trvalý pobyt.

[2] Rozhodnutí o zajištění napadl žalobce žalobou, v níž namítal nedůvodnost svého zajištění.

[3] Městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[4] Při posuzování toho, zda existovalo nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, vzal soud zejména v úvahu, že opatření Ministerstva zdravotnictví bylo vydáno k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2, přičemž jeho hlavním cílem bylo přerušit souvislý epidemický proces a zastavit epidemii. Tohoto cíle lze dosáhnout mimo jiné právě omezením pohybu osob. Veškerá opatření byla a jsou zaměřena tak, aby byla zajištěna širší škála specifických opatření zohledňující i předběžnou opatrnost v souvislosti s dalším šířením onemocnění COVID-19. Obdobná opatření, jaká byla přijata v ČR, byla přijímána i vládami jiných států. Žalobce však vstoupil na území ČR v době účinnosti uvedeného ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví, tedy přes vyslovený zákaz vstupu, nedisponoval negativním testem na přítomnost viru SARS-CoV-2, ani se neohlásil na hygienickou stanici. Z hlediska šíření koronaviru se stal rizikem pro ČR, neboť u osob vstupujících svévolně na území ČR není možné provádět případnou kontrolu nařízené karantény, ani provádět testování na virové onemocnění. Došlo tedy k ohrožení zdraví osob pobývajících na území ČR, přičemž v případě prokázání nákazy žalobce by se mohl tento virus nekontrolovaně šířit populací, což by mělo negativní dopad na ekonomiku ČR a zdravotní systém. Žalobci nic nebránilo v tom, aby si aktuální podmínky pro vstup na území ČR zjistil (např. na internetových stránkách příslušných ministerstev) a dodržel je.

[5] S výkladem pojmu veřejný pořádek a jeho narušení, jak jej provedla žalovaná, se městský soud ztotožnil. Žalobce svým jednáním ohrozil veřejné zdraví. V době pandemie velkého rozsahu i přes účinné ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví výslovně zakazující vstup na území ČR svévolně vstoupil a pobýval na území ČR. Tímto svým jednáním žalobce závažně porušil mimořádné opatření přijaté k zabezpečení ochrany zdraví občanů ČR a dalších osob, které se na území ČR zdržují v souladu s právními předpisy. Narušení veřejného pořádku není spatřováno v samotném nelegálním pobytu, ani v naplnění skutkové podstaty nějakého trestného činu, ale právě v porušení zákazu vstupu na území ČR podle ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví. Je nerozhodné, zda žalobce porušil zákaz vstupu na území ČR úmyslně nebo nedbalostně, neboť z pohledu možného šíření nemoci COVID-19 je otázka zavinění bezpředmětná.

[6] K námitce, že zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalovaná opřela pouze o existenci rozhodnutí o správním vyhoštění, městský soud přisvědčil žalobci, že se žalovaná explicitně použitelností § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nezabývala. Z odůvodnění rozhodnutí však dle městského soudu je seznatelné, na základě jakých důvodů žalovaná v případě žalobce shledala nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Tvrzení žalobce, že si adresu pobytu nepamatuje, považoval soud za nevěrohodné, a odpověď vyhodnotil jako odmítnutí uvést údaje o místě pobytu. To ve spojení s tím, že žalobce nemá v ČR žádné vazby, svůj pobyt nikde nehlásil, a porušil ochranné opatření, zakládá nebezpečí, že by výkon správní vyhoštění mohl mařit.

II. Kasační stížnost

pokračování

[7] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost dle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stejně jako v žalobě stěžovatel namítá, že důvody zajištění dle § 124 odst. 1 písm. a) a § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nebyly v jeho případě dány.

[9] Stěžovatel namítl, že jeho jednání, z něhož je dovozován důvod dle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, spočívá pouze v tom, že si přesně nezjistil podmínky vstupu na území České republiky a spolehl se na své „dosavadní“ právo volného pohybu po schengenském prostoru. Jeho jednání bylo pouze nedbalostní. Nejde o případ, kdy by nedodržel nařízenou karanténu či konkrétní rozhodnutí příslušného orgánu ochrany veřejného zdraví.

[10] V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2020, č. j. 10 Azs 224/2020 - 37, ze dne 29. 9. 2020, č. j. 10 Azs 223/2020 - 31, ze dne 21. 10. 2020, č. j. 9 Azs 166/2020 - 27, a ze dne 12. 2. 2021, č. j. 4 Azs 284/2020 - 19, k závěru, že nelze na základě opatření ministerstva zdravotnictví přistupovat k nevratným zásahům do osobní svobody cizince.

[11] Zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců založené na tom, že cizinec nevědomky vstoupil na území České republiky bez splnění požadavků relativně speciálního předpisu, jímž je i opatření Ministerstva zdravotnictví, je zneužitím tohoto institutu. Zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců má být využito jen u aktuálního ohrožení veřejného pořádku. Jednání stěžovatele takovým ohrožením veřejného pořádku není, jeho jednání ani vzdáleně nedosahuje trestněprávní závažnosti a v případě, že by se takového jednání dopustil občan České republiky, v žádném myslitelném případě by nemohlo vést k omezení jeho osobní svobody nebo jakémukoliv jinému než finančnímu postihu.

[12] Eventuální ohrožení nakažlivou nemocí nemůže být subsumováno pod § 119 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a potenciální nelegální pobyt nemůže znamenat ohrožení veřejného pořádku.

[13] Stěžovatel rovněž namítá, že nebyly splněny podmínky pro zajištění ani podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť neměl v úmyslu mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016 - 18.

[14] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu a rozhodnutí žalované zrušil.

[15] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[17] Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] Podstatou kasační stížnosti je posouzení, zda byly naplněny důvody pro zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění. Žalovaná zajistila stěžovatele na základě § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců.

[19] V obdobné věci, jež je předmětem nyní projednávané kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 23. 3. 2021, č. j. 8 Azs 257/2020 - 37. Právní východiska v tomto rozsudku vyslovená jsou aplikovatelná i v nyní projednávané věci.

[20] Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *police je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud (a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. (b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*

[21] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná a následně i městský soud dospěly k závěru, že stěžovatel závažným způsobem narušoval veřejný pořádek, neboť vstoupil na území České republiky jako ukrajinský státní občan v rozporu s opatřením Ministerstva zdravotnictví, které bylo vydáno za účelem zamezení zavlečení infekčního onemocnění COVID-19 na území České republiky.

[22] Výkladem pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, č. 2420/2011 Sb. NSS, podle nějž: *„[n]arušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“* Byť se v citovaném usnesení rozšířený senát vyjadřoval k pojmu „veřejný pořádek“ v kontextu rozhodování o správním vyhoštění, uvedený náhled je použitelný i v nyní posuzované věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2021, č. j. 8 Azs 257/2020 - 37, nebo obecněji rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 8 Azs 296/2019 - 24).

[23] Ačkoli je z různých ustanovení zákona o pobytu cizinců patrná vysoká priorita veřejného zdraví, je nutné veřejný pořádek odlišovat od veřejného zdraví (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2021, č. j. 8 Azs 257/2020 - 37, a ze dne 17. 2. 2021, č. j. 8 Azs 216/2020 - 61). Zajištění cizince jen z důvodu ohrožení veřejného zdraví zákon o pobytu cizinců neumožňuje.

[24] V nyní projednávané věci existovalo riziko, že stěžovatel, který v rozporu s opatřením Ministerstva zdravotnictví vstoupil na území České republiky, může být nakažen onemocněním COVID-19. Nebylo však prokázáno, že by stěžovatel onemocnění COVID-19 měl. Ze správního spisu nevyplývá, že by byl stěžovatel testován na přítomnost uvedeného onemocnění, ani není nikde zmíněno, že by se u něj projevovaly příznaky onemocnění COVID-19; sám stěžovatel uvedl, že je zdravý. Nebylo tedy prokázáno, že by stěžovatel mohl způsobit zavlečení choroby do České republiky nebo jiným závažným způsobem ohrozit veřejné zdraví.

[25] Za takové situace nelze souhlasit s žalovanou a městským soudem, že by stěžovatel pouhým vstupem na území České republiky v rozporu s opatřením Ministerstva zdravotnictví představoval skutečné, aktuální a dostatečně ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, a tedy mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Odkázat lze také na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2020, č. j. 9 Azs 166/2020 - 27, a ze dne 29. 10. 2020, č. j. 9 Azs 165/2020 - 27, v nichž zdejší soud právě v kontextu posuzování zajištění cizinců podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců odmítl názor správního orgánu, že by samotný volný pohyb cizince, který vstoupil na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením, představoval „bezprecedentní“ hrozbu pro veřejný pořádek.

pokračování

„[A]ni současné mimořádné poměry způsobené pandemií nemoci COVID-19 neumožňují tvrdit, že je nezbytné zbavit bez dostatečného zákonného podkladu kohokoli osobní svobody jen proto, že potenciálně může šířit toto onemocnění. Není možné eliminovat veškeré riziko pokračujícím zásahem do osobní svobody cizince, pakliže pro takový zásah do osobní svobody neexistuje zákonné zmocnění.“

[26] Nejvyšší správní soud se zabýval rovněž tím, jaký vliv na možnost zajištění cizince má skutečnost, zda byl cizinec testován na onemocnění COVID-19. V již citovaném rozsudku ze dne 17. 2. 2021, č. j. 8 Azs 216/2020 - 61 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že je irelevantní, zda byl cizinec testován, či zda byl výsledek testu pozitivní, nebo negativní. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl, že pokud by samotné porušení opatření Ministerstva zdravotnictví nebo jiných „covidových“ předpisů mělo být důvodem pro zajištění cizince, vedlo by to k absurdnímu důsledku v podobě zajišťování běžných turistů či jiných cizinců, vybavených hotovostí či zázemím v ČR. U takových cizinců je podle Nejvyššího správního soudu namíste, aby orgán ochrany veřejného zdraví postupoval podle § 67 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví (dále též „zákon o ochraně veřejného zdraví“), a „rozhodl o druhu a způsobu provedení protiepidemických opatření, jejichž demonstrativní výčet je pro fyzické osoby uveden v § 64 téhož zákona (jde například o povinnost podrobit se izolaci, podání specifických imunologických preparátů nebo antiinfektiv, potřebnému laboratornímu vyšetření, lékařské prohlídce a karanténním opatřením). Tato opatření může nařídít i poskytovatel zdravotních služeb (lékař), pokud zjistí výskyt infekčního onemocnění nebo podezření na ně podle § 67 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Samozřejmě není vyloučen ani příslušný postih za porušení »covidových« předpisů.“

[27] V projednávané věci tedy nebyl naplněn a ze strany žalované odůvodněn požadavek § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, který vyžaduje, aby existovalo nebezpečí, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Zajištění cizince představuje závažný zásah do jeho práv. Listina základních práv a svobod v čl. 8 odst. 2, stejně jako Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod v čl. 5 odst. 1, stanoví, že nikdo nesmí být zbaven svobody z jiných důvodů než těch, které stanoví zákon. Jelikož nebyly splněny podmínky uvedené v § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy neexistovalo nebezpečí, že by stěžovatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebylo zajištění dle tohoto důvodu zákonné. Ačkoli Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o nezákonnosti zajištění stěžovatele podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, je třeba uvést, že to samo o sobě nezpůsobuje nezákonnost rozsudku městského soudu, potažmo rozhodnutí žalované.

[28] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 Azs 236/2017 - 36, konstatoval, že: „I v případě, kdy by v rámci jednoho konkrétního rozhodnutí o zajištění bylo žalovaným uplatněno více důvodů zajištění dle § 46a odst. 1 zákona o azylu zároveň, přičemž by v rámci následně iniciovaného soudního přezkumu takového rozhodnutí byl pouze jeden z těchto důvodů shledán neopodstatněným, rozhodnutí o zajištění jako celek by obstálo, neboť by byl naplněn alespoň jeden z důvodů zajištění a zajištění by tak nebylo lze označit za nezákonné.“ Přestože se citovaný rozsudek týká zajištění cizince podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, závěry v něm uvedené lze aplikovat i na zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 330/2018 - 30).

[29] Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval i námitkou týkající se zajištění z důvodu, že by stěžovatel mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[30] Žalovaná tento důvod zajištění samostatně neodůvodnila. Pouze zdůraznila, že cizinec (stěžovatel) nemá platné potvrzení o testu RT-PCR na přítomnost SARS CoV-19 s negativním výsledkem, není předpoklad, že by se stěžovatel podrobil rozhodnutím orgánů ochrany veřejného zdraví o karanténních opatřeních nebo o izolaci a že stěžovatel v České republice nemá žádnou adresu, kde by v případě nařízené izolace mohl zůstat.

[31] Zajištění podle zákona o pobytu cizinců nemůže nahrazovat uložení protiepidemických opatření v režimu zákona o ochraně veřejného zdraví (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 8 Azs 216/2020 - 61), a nelze proto zajištění uložit jen kvůli tomu, že cizinec porušil ochranné opatření či jiný „covidový“ předpis.

[32] V projednávaném případě stěžovatel při výslechu před žalovanou uvedl, že do České republiky přicestoval z Rumunska za účelem konzultace ohledně nemoci otce a jeho léčby v České republice. Tento účel však nemohl nijak doložit. V České republice nemá žádné rodinné příslušníky, žádné vazby, ani žádný majetek. Majetek nemá ani na Ukrajině, bydlí s otcem, manželka s dcerou zůstaly na Ukrajině. Jako doručovací adresu stěžovatel uvedl adresu ve vlasti. Uvedl, že ve vycestování z České republiky mu nic nebrání a na Ukrajině mu po návratu nic nehrozí. O tom, že do České republiky vstoupil v rozporu s opatřením Ministerstva zdravotnictví, nevěděl.

[33] Jako důvod pro omezení osobní svobody podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců neobstojí jen porušení pravidel pro zvládání epidemie COVID-19. Ze stěžovatelem deklarovaného motivu jeho cesty, který žalovaná ani městský soud nevyvrátily ani výslovně neoznačily za nevěrohodný, není zřejmé, že bylo jeho záměrem porušit některé z ustanovení schengenského hraničního kodexu či jiného předpisu.

[34] V zemi původu má stěžovatel rodinu a určité zázemí. Stěžovatel rovněž uvedl, že disponuje prostředky potřebnými k pobytu na území České republiky a vycestování z území České republiky. Důvody znemožňující vycestování stěžovatel neuvedl.

[35] Z okolností věci a z tvrzení stěžovatele tedy dle Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že stěžovatel nebyl připraven se po svém propuštění vrátit dobrovolně domů. Z rozhodnutí žalované neplyne, z čeho dovodila, že by stěžovatel výjezdní příkaz nerespektoval.

[36] I městský soud shledal, že žalovaná se ve svém rozhodnutí explicitně použitelností § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nezabývala, nicméně usoudil, že z odůvodnění rozhodnutí žalované je seznatelné, na základě jakých důvodů žalovaná shledala nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Stěžovatelovo tvrzení, že si adresu pobytu nepamatuje, vyhodnotil městský soud jako nevěrohodné, a jeho odpověď vyhodnotil jako odmítnutí uvést údaje o místě pobytu. Tato okolnost ve spojení s tím, že stěžovatel nemá v ČR žádné vazby, svůj pobyt nikde nehlásil, a porušil opatření, dle městského soudu založila nebezpečí, že by výkon správní vyhoštění mohl mařit.

[37] Úvahy správního orgánu chybějící v odůvodnění rozhodnutí však nemůže za správní orgán dovozovat soud (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 4. 2. 2010 č. j. 7 Afs 1/2010 - 53).

[38] Dle Nejvyššího správního soudu se žalovaná použitelností § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nezabývala. Důvody pro zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců z rozhodnutí žalované nevyplývají.

[39] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v nyní projednávané věci nebyly odůvodněny podmínky pro zajištění cizince podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu hrozby závažného narušení veřejného pořádku, ani podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, spočívající v hrozbě maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění ze strany stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[40] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil. Zruší-li

pokračování

Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že v dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, než zrušit napadené rozhodnutí žalované, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) a § 78 odst. 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalované zrušil. Nejvyšší správní soud současně výrokem nevrátil žalované věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), neboť po zrušení rozhodnutí o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je totiž vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění prvním úkonem v řízení. Proto neexistuje řízení, v němž by žalovaná mohla pokračovat. Zrušení rozhodnutí o zajištění v tomto případě z povahy věci znamená ukončení řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2016, č. j. 1 Azs 495/2019 - 43).

[41] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Z tohoto hlediska byl úspěšný stěžovatel, nicméně mu v řízení před městským soudem, ani v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že se stěžovateli náhrada nákladů nepřiznává. Žalovaná v řízení úspěšná nebyla, a právo na náhradu nákladu tudíž nemá.

[42] Stěžovateli byl v řízení před městským soudem ustanoven zástupcem advokát Mgr. Ladislav Bárta, který ho zastupoval i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 *in fine* s. ř. s.). V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci za řízení o kasační stížnosti odměnu za jeden úkon právní služby, a to písemné podání ve věci samé – podání kasační stížnosti, včetně jejího doplnění, jímž byly na výzvu soudu odstraněny vady kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve spojení s § 35 odst. 2 s. ř. s.]. Za jeden úkon ustanovenému zástupci náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu]. Ustanovený zástupce má rovněž právo na náhradu hotových výdajů za tento úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy činí odměna a náhrada hotových výdajů řízení o kasační stížnosti 3 400 Kč. Celková výše nákladů řízení tak představuje částku 3 400 Kč. K jejímu vyplacení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2021

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu